Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste September 1884. 33te Aargang.

Historiske Beviser for Mormons Bogs Troværdighed.

(Fortsat fra Side 320).

Vi have i det Foregaaende efter Historien fulgt Udvandringen af Votan og de syv Familier, som han efter guddommelig Befaling førte til Amerikas Fastland. Vi have ogsaa gjort korte Uddrag fra Mormons Bog, hvilke fremvise, at en lignende Befaling blev given af Herren til Jareds Broder, som ved guddommelig Vejledning førte en lille Koloni til Amerika. De to Beretninger hentyde sandsynligvis til de samme Personer og Tildragelser. Beretningen om den ene Kolonis Rejser er næsten, om ikke ganske, den samme som den anden. Vi ønske i denne Afhandling at gjøre nogle flere Sammenligninger og i Korthed fremvise den historiske Beretning om den mærkværdige Grundlægger af det votaniske Herredømme, hvorunder Amerikas første Befolkning skete.

Votans Bedrifter i den nye Verden vare lige saa store som nogen af dem, Oldtidens Helte udførte. Hans store Stad, kaldet Nachan (Slangernes Stad) efter hans egen Slægt, som blev kaldt „Chan" (en Slange). Denne Nachan er uden Tvivl den samme som Palenque. De Bourbourg sætter Tiden, da denne Stad blev grundlagt, til omtrent 1000 Aar f. K., kort efter Votan havde fuldendt sine Rejser, medens Garcia Pelaez siger, at Votan grundlagde Culhuacan eller Palenque tre tusinde Aar efter Verdens Skabelse.

Slangernes Rige gjorde snart saa stor Fremgang, at Votan oprettede tre afhængige Riger, hvis Hovedstæder vare Tulan, Mayapan og Chiquimula. Man troer, at Tulan laa omtrent 2 Leaguer øst fra Byen Ococingo; Mayapan er vel bekjendt for at have været Yucatans Hovedstad; og man troer, at Chiquimula har været Copan i Honduras. Votan efterlod en Skat af stor Værdi i Huehuetan i Soconusco der paa det strængeste bevogtedes af en Vagt under en af Landets mest agtede Kvinders Opsyn. Til Slutning skrev han en Bog, hvori han nedskrev sine Gjerninger og tilbød at give Beviser paa, at han var en Chane (eller Slange). Dette gamle Dokument, der siges at være skrevet af en af Votans Efterkommere i den 8de eller 9de Generation, og ikke af ham selv, var i det tzendalske Sprog,

en Dialect af Maya-Sproget, som bruges i Chaipas og omkring ved Palenque. Manuskriptets Historie er dog meget afvekslende, og Beretningerne, som det indeholder, ere ikke ganske paalidelige. For Generationer blev det votaniske Dokument forvaret med stor Omhu af Folket i Tacoalya i Soconusco, men blev opdaget af Francisco Nunez de la Vega, Biskop af Chaipas. I Fortalen til sin «Constituciones» sec. XXX siger han, at han har læst dette Dokument, men rimeligvis var det kun en Afskrift, skreven med latinske Bogstaver, men endnu den Gang i Tzendal-Sproget, hvilken var kommen ham ihænde. Han giver ikke nogen bestemt Underretning fra Dokumentet undtagen de mest almindelige Beretninger med Hensyn til Votans Plads i Historiens Liste, og at Votan havde set Babelstaarnet, hvor hvert Folk fik et nyt Sprog. Han siger, at han kunde fra dette Dokument have bekjendtgjort mere af Votans Historie, men det vilde gjenbringe Folkets gamle Afguderi og fortsætte det. Med en sand Vandals Iver overgav Biskoppen i Aaret 1691 det farlige Dokument tilligemed Skatten, hvilken han paastaar, at Votan havde begravet i det „mørke Hus", til Flammerne. Der synes dog at have været andre Afskrifter af dette mærkværdige Manuskript; for i Slutningen af det 18de Aarhundrede blev Dr. Poul Felix Cabrera vist et Dokument i Besiddelse af Don Ramon de Ordonez y Aguiar (som var bosat i Ciudad Real i Chiapas) hvilket sagdes at være det votaniske Mindeskrift — Short, Side 205 — 207.

I Forbindelse med dette korte Uddrag er der flere vigtige Punkter, der udkræve Læserens særdeles Opmærksomhed. Lader os først overveje Votans herskende Attraa efter at udødeliggjøre, i sit eget Navn og i det af ham grundlagte og vidt udstrakte Riges Hovedstads Navn, den Storhed og Herlighed, for hvilken Slangen tjener som Forbillede, og denne findes gjennem hele Quicher, Olmec, Toltec og Nahua Stammernes Historie at være et Sindbillede paa Magt. Naturens levendegjørende Kraft, Høstens og Luftens Gud, der giver Liv, Lys og Tilværelse, samt Regnskyerne og Foraarsbygerne med deres forfriskende og frugtbargjørende Indflydelse, en Guddom, som blandt de Nahuas personificeres af Quetzalcoatl, blandt de Quiches af Gucumatz og blandt de Mayas af Cuculcan, hvert af disse Navne betyde nøjagtigt det samme nemlig „den beffjedrede eller bevingede Slange.

Vi lære, at da Moses førte Israels Børn af Trældom ud i Ørkenen, bleve de ved en vis Lejlighed saare meget plagede af gloende Slanger, hvis Bid vare dræbende; dog befalede Gud Moses, at gjøre en Kobberslange og løfte den op paa en Stang midt iblandt Folket, saa at Alle, der bleve bidte, kunde blive helbredede ved Udøvelse af Tro, der tilskyndede til Lydighed mod det Bud, der fordrede, at de skulde see paa Kobberslangen, som var opløftet, saa at de derved maatte undgaa Døden. I dette finde vi en Hentydning til Døden, som kom ved Satan i Edens Have, da vore første Forældre bleve overvundne ved en Slanges List, og ligeledes have vi her et Sindbillede paa Frelserens Opløftelse eller Korsfæstelse, saa at ligesom de, der i Ørkenen vare blevne dødeligt bidte af Slanger fik Livet igjen ved at see hen paa Sindbilledet som var opreist midt iblandt dem for deres timelige Frelse, saaledes skulle paa en lignende Maade Alle, som underkastedes Døden, hvilken Slangens Bid paaførte Adam, atter erholde Livet ved Jesu forsonende Blod og forløsende Kraft.

Med saadanne Anskuelser, vilde det

næppe synes rimeligt at formode, at Votan, som havde ført en Koloni fra Babelstaarnet til dette Land, havde skrevet en Bog for at bevise, at han var en Efterkommer eller Repræsentant af en almindelig Slanges Magt eller Værdigheder. Efterdi han har handlet i Følge guddommelig Befaling, er det da ikke mere fornuftigt og rimeligt, og mere overensstemmende med Amerikas oprindelige Beboeres fremherskende Anskuelser, at han søgte at bevare i sit eget saavelsom i den store Hovedstads Navn, Jesu Kristi, vor Frelsers helbredende, forsonende og fornyende Kraft.

Charnays senere Opdagelser i Palenque give mange Beviser paa at den var bygget næsten udelukkende for en hellig Stad — et Sted for Udførelsen af religiøse Ordinancer og Ceremonier. Naar vi overveje denne Kjendsgjerning i Forbindelse med det Vidnesbyrd, som allerede er fremført af Biskoppen af Chaipas, „at han fra dette Dokument kunde have givet flere Oplysninger af Votans Historie, men det vilde kun gjenbringe Folkets gamle Afguderi og fortsætte det", saa kunne vi let forstaa at, Votan var ikke alene en Helt, et stort Riges Grundlægger og en mægtig Anfører, men var endnu mer end alle disse — en Mand af en dyb religiøs Karakter. Med Hensyn til det, som de tidligere katholske Biskopper og Præster behagede, da Spanierne indtoge Mexico og Peru, at kalde Indianernes Afguderi, behøve vi kun at bemærke, hvorledes de forsøgte paa at forklare den mærkelige Kundskab, der var de oprindelige Beboere saa vel bekjendt, angaaende Jødernes Love, Skikke og Ceremonier, og angaaaende Evangeliets Plan for Menneskets Frelse, nemlig: „at Djævelen, da han havde set hvad Virkning disse Ting havde gjort paa den gamle Verdens Befolkning, forsøgte paa og virkelig eftergjorde dem i den ny Verden. Mænd, der kunde udvise en saa høj Grad af Lettroenhed, vilde ikke være nøjeregnende med at kalde Andres Tro Afguderi, selv om den paa det nøjagtigste stemmede overens med det, som foreskrives i Loven og Evangeliet. Hvorledes dette end forholder sig, finde vi dog ikke nogen Grund til at tro, at De la Vega nogensinde havde i sin Besiddelse enten Votans Skat eller Bogen, som han skrev, skjønt han kunde have havt og uden Tvivl havde en Afskrift, der var skreven af en af Fortidens Historieskrivere, mange Aarhundreder efter Votan, og hvilken uden Tvivl indeholdt nogle af de Sandheder, der indeholdtes i det originale votanske Dokument. Hvor stor Værdien af de Skatte og Skrifter var, som denne „Himlens Røsts" Tjener efterlod sig, bevises af det Faktum, at de bleve saa omhyggelig bevarede gjennem saa mange Slægter.

I vore Bestræbelser paa at faa mere Oplysning om denne interessante Sag, ville vi nu henvende os til Mormons Bog, og derefter overlade til Læseren at gjøre sine egne Slutninger, om ikke Votan og Jareds Broder var en og samme Person. Vi have allerede set i det foregaaende at Votan efter guddommelig Befaling førte en lille Koloni, hvis Sprog ikke var bleven blandet, ud fra Babels Taarn til Amerika, og at Jareds Broder, en Mand af urokkelig Tro og benaadet af Herren, gjorde ligesaa. Ethers Bogs 3die Kapitel, 21de til 25de Vers indeholder det følgende:

„Og det skete, at Herren sagde til Jareds Broder: Se, Du skal ikke lade disse Ting, som Du har set og hørt, gaa ud i Verden, førend Tiden kommer, da jeg skal herliggjøre mit Navn i Kjødet; derfor skal Du opbevare de Ting, som Du har set og hørt, og ikke vise det til

noget Menneske. Og se, naar Du kommer til mig, skal Du skrive det og forsegle det; thi Du skal skrive det i et Sprog, saa at det ikke kan læses. Og se, disse to Stene vil jeg give Dig, og Du skal ogsaa forsegle Dem tilligemed det, som Du skal skrive. Thi se, det Sprog, som Du skal skrive, har jeg fordærvet; derfor vil jeg i min egen bestemte Tid gjøre, at disse Stene skulle opklare for Menneskenes Øine de Ting, som Du skal skrive. Og da Herren havde sagt disse Ord, viste han Jareds Broder alle Jordens Indbyggere, som havde været, og ligeledes alle dem, der skulde blive; og han tilbageholdt dem ikke fra hans Syn, ja, indtil Jordens Ender".

Ligeledes læse vi i Ethers Bogs 4de Kapitel 1ste til 3die Vers:

„Og Herren befalede Jareds Broder, at han skulde gaa ned af Bjerget fra Herrens Ansigt og skrive de Ting, som han havde set; og de bleve forbudne at komme til Menneskenes Børn, førend efter at han skulde blive ophøjet paa Korset; og af denne Aarsag holdt Kong Mosiah dem tilbage, saa at de ikke skulde komme til Verden, førend efter at Kristus havde vist sig for sit Folk; og efter at Kristus virkelig havde vist sig for sit Folk, befalede han, at de skulde kundgjøres; og nu, efter at de alle ere nedsunkne i Vantro, og der er ingen uden Lamaniterne, og de have forkastet Kristi Evangelium, derfor er det mig befalet at skjule dem igjen i Jorden."

Hvis nu Jareds Broder, om hvem Mormons Bog bærer dette Vidnesbyrd, og Votan, om hvem Popol Vuh og andre gamle amerikansk-historiske Skrifter berette, som vi have set, om de ere en og den samme, saa kunne vi letteligen forstaa, hvorfor han skulde skrive en Bog, indeholdende hans Slægtregister og Gjerninger, og som gav en Beretning om de mærkværdige Ting, som Jesus før sit Komme i Kjødet havde vist ham, og ligeledes hvorfor han og hans Slægter efter ham skulde med en saa stor Omhu opbevare dem og Skatten (Oversættelsesstenene) gjennem et Tidsrum af ikke mindre end to tusinde og fire hundrede Aar.

Ether, som skrev sin Bog omtrent 600 Aar f Kr. og var en Guds Profet, var bekjendt med Jareds Broders Skrifter og Historie, og det var uden Tvivl gjennem hans Beretning, at det blev bekjendtgjort, at en af Votans Efterkommere og ikke Votan selv havde skrevet Bogen, medens Faktum er, at de begge skrev, men den ene mange hundrede Aar før den anden.

Da Moroni omtrent i Aaret 420 ef. Kr. igjen efter guddommelig Befaling havde gjemt disse Bøger og Skatte i Jorden, hvor de forbleve indtil de bragtes frem ved vor Tids store Profet, Joseph Smith, er det tydeligt at Biskoppen af Chiapas ikke ødelagde dem.

Den anden Del af Popol Vuh indeholder en Beretning om to Forsøg, der gjordes paa at omstøde det store xibalbanske Herredømme, der var grundlagt af Votan. Det første af disse mislykkedes og denne store Magts Fjender lede et stort Nederlag; det andet der blev foretaget af de slagne Fyrsters Efterkommere, havde Slangernes eller Votaniternes Riges Fald til Følge, og at hine hævnede deres uheldige Krigeres Død. Beretningen derom er uheldigvis figurlig: forskjellige Allierede paa hver Side benævnes Ugler, vilde Dyr, Harer, Hjorte, Rotter, Lus, Myrer o. s. v. en Skik, der har altid været i Brug blandt de vilde og halvdannede Nationer. Skovens Vilde ere almindeligt i de gamle Traditioner omtalte som vilde Dyr. Xibalba er saa hadet af dets Fjender, at det almindeligt af dem benævnes som de

djævelske Regioner. Torquemada hentyder til det som „Helvede" og dets Konge som „Mørkhedens Konge". Hadet imod denne uden Tvivl undertrykkende Magt var umaadeligt, og dens Fjender ansaa de groveste Skjældsord som langtfra haarde nok. Vi have allerede givet Beretningen om Skabelsen, hvori Gucumatz (den hvide Slange) spillede en vigtig Rolle. Man ser dog, at han handlede under Hurukans (Himlens Hjærtes) Bud.

(Sluttes.)

Tale af Præsident George Q. Cannon

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 6te April 1884.

(Fortsat fra Side 343.)

Senere aabenbarede Gud, at denne Mand skulde blive en Talsmand, og han blev en Talsmand for Profeten Joseph til dette Folk og til Verden. De, som kjendte Sidney Rigdon, vide, hvor besynderligen Gud inspirerte ham, og med hvilken mærkelig Veltalenhed han fremlagde Guds Ord for Folket. Han var en mægtig Mand i Guds Haand som en Talsmand, saa længe som Profeten Joseph levede, eller indtil en kort Tid før dennes Martyrdød. Saaledes ser man, at endog dette, der af Mange vil anses som af liden Betydenhed, var forudsagt for omtrent 1700 Aar før Kristi Fødsel, og blev anført af Lehi omtrent 600 Aar før denne indtraf, og omtrent 2400 Aar før denne Profetis Opfyldelse. Som forudsagt blev den oversat formedelst Guds Kraft ved hans Tjener Joseph Smith, og paa en Tid, da der, som jeg har sagt, ikke fandtes en Mand paa Jorden, som var et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Kirken var den Gang endnu ikke bleven organiseret, og medmindre Joseph vidste det ved Aabenbarelsens Aand, kunde han ikke vide, om Nogen vilde annamme Evangeliet. Jeg tvivler paa, at han vidste, hvorledes Kirken vilde blive organiseret. Han gjorde sig uden Tvivl en Forestilling derom, men der var mange Ting, som han selv ikke kjendte, før han skrev denne Oversættelse.

Tiden tillader mig ikke at tale meget længe paa dette Emne. Jeg vilde ønske jeg havde en hel Dag at drøfte det, men jeg gjør allerede Indgreb paa Br. Joseph F. Smiths Tid.

Der er dog en Profeti, som jeg ønsker at hentyde til, førend jeg sætter mig ned, fordi at jeg anser den er opfyldt, paa det mærkeligste, nemlig: „Og han sagde til mig: Se, der er ikkun to Kirker; den ene er Guds Lams Kirke, og den anden er Djævelens Kirke." (Det var Engelen, som talede dette til Nephi i et Syn).

Dette er noget Nyt; man antager i Almindelighed, at der er en stor Mængde Kirker; men her siger Herren, at der gives kun en Kirke foruden hans egen Kirke.

„Hvo som ikke hører til Guds Lams Kirke hører til den store Kirke, hvilken er Moderen til Vederstyggeligheder, og hun er al Jordens Skjøge.

Og det skete at jeg saa al Jordens Skjøge, og hun sad paa mange Vande; og hun havde Herredømme over hele Jorden, iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.

Og det begav sig, at jeg saa Guds Lams Kirke, og dens Tal var ringe, paa Grund af Skjøgens Ondskab og Vederstyggeligheder, hende, som sad paa mange Vande; ikke desmindre saa jeg, at Lammets Kirke, som bestod af Guds Hellige, var ogsaa overalt paa Jorden; men deres Herredømme paa Jorden var ringe paa Grund af den store Skjøges Ondskab, som jeg saa.

Og det skete, at jeg saa, at den store Moder til Vederstyggeligheder samlede store Mangfoldigheder tilsammen paa hele Jorden, iblandt alle de hedenske Folk, for at stride med Guds Lam."

Paa den Tid da dette blev skrevet maatte en Mand have været meget dristig, som turde sige — med mindre han var inspireret af Gud — at noget saadant kunde indtræffe i de forenede Stater. Et af Hovedpunkterne, der danne Grundlaget for det store Regjeringssystem i dette Land, ja paa dette Kontinent, er Religionsfriheden — Friheden for enhver Troesbekjendelse. At forfølge Folk for deres Religions Skyld var ukjendt, den Gang dette blev skreven, og Ingen, uden at han var inspireret af Gud, kunde have tænkt sig det som en Mulighed, at nogen Kirke vilde blive forfulgt for Religions Skyld. Dog var her en Forudsigelse af Nephi, 2400 Aar før den indtraf, i hvilken han forudsagde Tilstanden i dette Land og paa alle Steder, hvor Kristi Kirke skulde findes. Folk og Samfund skulde blive samlede og forenede ved religiøse Indflydelser imod Guds Kirke. Hvad er nu Factum? Blandt denne Kirkes første Forfølgere, medens dens Medlemmer vare faa, fandtes dem, som selv vare Religionslærere. Joseph Smiths allerførste Forfølgere vare Religionslærere, og Pøbelen i Missouri saavelsom Pøbelen i Illinois vare anførte af Religionslærere. Ja endogsaa Pøbelen, som myrdede vor elskede Profet og Patriark og saarede vor ærede Præsident, John Taylor, var anført af en af Egnens Baptist-Præster, og vort Folk bleve uddrevne fra Nauvoo — som Broder Wells meget godt erindrer — af en Pøbel under Anførsel af en Religionslærer. Endnu i Dag ere disse, som ophidse Pøbelen imod dette Folk, disse, som i Kongressen ophidse til Forfølgelse imod os, disse, som udtordne Trusler og skrive Ansøgninger imod os, disse, som komme sammen i Konventioner, eller i Konferencer, saadanne, der tilhøre denne „Moder til Vederstyggeligheder", denne „al Jordens Skjøge", og det er formedelst denne forbandede Skjøges Indflydelse, at de samle sig tilsammen og opstille deres Styrke i ethvert Land imod de Sidste Dages Hellige, den levende Guds Kirke. Det Blod, som har besudlet Georgia, og som raaber fra Jorden for Hævn over dem, der udgød det, det Blod blev udgydt af en sammensvoret Pøbel, som var anført, og opægget dertil af religiøse Mænd; og om det ikke var for denne „Moder til Vederstyggeligheder" og dem, som ere forenede med hende, da kunde vi bo i Fred og Ro i Bjærgenes Dale. Hvem har her i denne Stad gjort lige saa meget eller mere end nogen Anden imod os? Religionslærerne, Mænd, der komme her for at prædike, hvad de kalde Evangeliet. De opægge altid Strid i Steden for at stifte Fred, de gaa ud til andre religiøse Samfund i Østen og fortælle de vederstyggeligste Løgne om os, ophidse Folkets Sind imod os, for derved at faa Penge, hvormed at fuldbyrde deres onde Hensigter. De udsprede utallige Løgne om os. Vore Blade have Tid efter anden blottet disse Menneskers Karakter, og dog vedblive de uden Skam at gjentage disse Løgne om dette Folks Ondskab, om dette Folks Intolerance,

og om den Fare, de ere i, medens de ere her i dette Territorium, endskjønt de vide, saa vel som vi, som her ere forsamlede, alle vide, at de aldrig ere blevne forulempede, og at vi aldrig have skadet dem eller paa nogen Maade forurettet dem, men vi have ved enhver Lejlighed behandlet dem med den Respekt og Venlighed, hvormed vi ønske, at de vilde behandle os.

Paa denne Maade ere disse Guds Ord, udtalte ved hans Tjener Nephi for 2400 Aar siden, blevne opfyldte og endnu opfyldes paa det nøjagtigste. Saaledes opfylder Gud paa den mærkværdigste Maade denne Bogs Ord. Den gaar ud, som han sagde den skulde, til alle Jordens Nationer. Den fuldbyrder det, som han havde til Hensigt, at den skulde gjøre, og den vil gaa frem og fuldføre sin Mission. Der er ingen Magt paa Jorden som kan standse den, for den indeholder Guds Ord og Jesu Kristi Lære, og, som det er bleven sagt, den vil blive Midlet til at samle de Oprigtige fra alle Folkeslag, at de kunne bo i Fred; den vil forene dem i Troen, og gjøre Ende paa al Trætte og Strid om Læresætninger; thi den fremsætter Evangeliet med stor Tydelighed for Enhver, som vil modtage det.

Jeg ønsker nu at læse en Forudsigelse til og dermed slutte. Den findes i Moronis sidste Ord angaaende dette Værk, medens han stod alene paa Kontinentet, den sidste, der blandt hele sit Folk havde været tro til sin Gud; han var uvidende om sin egen Skjæbne, og efterlod Guds Ord nedskrevne for os, Hedningerne, saaledes som han blev inspireret af Gud til at skrive dem, og de lyde saaledes: „Naar I modtage disse Ting, formaner jeg Eder til at spørge Gud, den evige Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ikke ere sande; og dersom I bede af et oprigtigt Hjærte og med sandt Begjær samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for Eder formedelst den Helligaands Kraft.

Og formedelst den Helligaands Kraft kunne I kjende Sandheden i alle Ting."

Disse ere en Guds Profets Ord udtalt: da han stod med Blikket henvendt paa Evigheden uden at vide hvad hans egen Skjæbne vilde blive. Han efterlod disse, sine sidste Erklæringer nedskrevne i Slutningen af denne herlige Bog, hvilken han, som et Redskab i Guds Haand, opbevarede for at frembringes i de sidste Dage. Han bevidnede, at om vi ville spørge Gud angaaende disse Ting i Jesu Kristi Navn, skulle vi kjende deres Sandhed ved den Helligaands Kraft. Lad mig spørge denne store Forsamling: Ere ikke disse Guds Ord gjennem hans inspirerede Tjener blevne opfyldte? I Mænd, Kvinder og Børn, som have søgt Gud i Jesu Kristi Navn, som han befalede Eder, have I ikke ved den Hellig Aands Kraft erholdt et Vidnesbyrd for Eder selv, at disse Ting ere sande, at disse ere Guds Ord ved guddommelig Inspiration, og oversatte ved Guds Kraft? [Jo] Jeg ved, at om jeg skulde forlange et Svar herpaa, vilde dette blive bekræftet af hele denne Forsamling, og ikke alene af denne Forsamling, men af alle de Sidste Dages Helliges Forsamlinger imellem disse Bjærge, og adspredte blandt alle Jordens Nationer. Jeg spørger Eder, efter mine Brødres Opfordring, om dette er Sandhed? Alle, som vide dette og have erholdt dette Vidnesbyrd ved den Helligaands Kraft, svarer Ja! (Den store Forsamling svarede „Ja" som med en Mund.)

Gud velsigne Eder i Jesu Kristi Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Præsident J. H. Smiths Besøg.

Apostel J. H. Smith, som præsiderer over den europæiske Mission, og Ældste George C. Lambert, der redigerer Millenial Star, ankom hertil Tirsdagen den 5te August. De overværede samme Aften de Helliges maanedlige Grensmøde, hvilket blev en sand Fest for de talrige Forsamlede. Om Onsdagen rejste vi i Forening med Præs. Smith og Ældste Lambert til Aarhus, hvor vi om Torsdag Aften havde en meget interessant Forsamling med de Hellige. Fredag Aften overværede vi et talrigt Møde af de Hellige i Aalborg, og næste Morgen et Møde for Præstedømmet, hvor 12 Ældster fra Zion vare nærværende. Mange gode Raad og Lærdomme bleve givne med Hensyn til Udførelsen af de Pligter, som paahvile en Israels Ældste, og den rette Maade, hvorpaa at forrette Daab, Haandspaalæggelse og Ordination. Efter Mødet toge vi Afsked med Brødrene i Aalborg og rejste til Gøteborg, og samme Aften havde vi en god Forsamling med de Hellige der. Præsident Smith forblev i Gøteborg og overværede Søndagsforsamlingerne, medens Ældste G. C. Lambert rejste med os til Kjøbenhavn, hvor han talte Søndag Aften til en meget stor Forsamling. Tirsdag den 12te ankom Præs. Smith fra Gøteborg og om Onsdag Aften holdtes en interessant Forsamling i Malmø. Fredag den 15de August forlod vore Brødre os for med Damskib via Hull at rejse hjem til Liverpool.

Præsident Smith og Ældste Lambert ønskede ogsaa at besøge Stockholm og Kristiania Konferencer, men Tiden vilde ikke denne Gang tillade det. Deres Besøg vil længe blive erindret af de Hellige, som havde den Glæde at høre dem. Talerne bleve saa fuldt oversatte, at Forsamlingerne erholdt Hovedindholdet af det, som var bleven sagt.

Præsident Smith dvælede i sine Taler meget paa Nødvendigheden af at leve et helligt og rent Liv for Herren, og især advarede han de Hellige mod de fordærvelige Følger af den store Synd, hvori Verden er sunken saa dybt: Overtrædelsen af det sjette Bud. Med Hensyn til Kirke-Disciplin sagde han, at Ældsterne, som skulde behandle deres Sag, hvilke have gjort sig skyldige i dette Buds Overtrædelse, skulde nøjagtigt følge Herrens Ord paa Side 72 i Lærdommens og Pagtens Bog. Herren var naadig mod Synderen og havde sagt, at „den, som har bedrevet Hor og omvender sig af sit ganske Hjærte og forsager det og ikke gjør det mere, den skal Du tilgive", men han har ogsaa sagt: „men om den gjør det igjen, skal den ikke tilgives, men skal kastes ud." Ingen maatte tro, at Udelukkelsen fra Kirken udsonede denne Synd, og at de atter og atter kunde bryde den Pagt, de havde sluttet med Herren, og saa fornyes til Omvendelse. Saadanne staa Fare for at komme blandt deres Tal, hvis Plads, Johannes siger, er „udenfor" den hellige Stad. Ældsterne, som lade Saadanne fornye sin Pagt, paadrage sig selv et stort Ansvar.

Emigranternes Afrejse.

Den 22de August forlod 20 af vore Emigranter Kristiana. Med disse fulgte Ældsterne O. J. Nordstrand og P. P. Dyreng.

Den 25de August forlod et Selskab af Hellige, under Ledelse af Ældste C. C. Andersen, Kjøbenhavn med Dampskibet Panther. Selskabet bestod af 215 Sjæle, hvoraf 14 vare hjemvendende Missionærer. De havde særdeles smukt Vejr for deres Afrejse, og Mange havde indfunden sig for at byde Farvel til Bekjendte og Slægtninge. Vi haabe, at disse vore Sødskende maa faa en lykkelig og behagelig Rejse til deres Bestemmelsessted.

Konferencemøder ville blive afholdte i

Stockholm	den	28de	og	29de	September
Kristiania	„	4de	„	5te	Oktober
Gøteborg	„	11te	„	12te	„
Aalborg	„	25de	„	26de	„
Aarhus	„	1ste	„	2den	November
Malmø	„	8de	„	9de	„
Kjøbenhavn	„	15de	„	16de	„

Emigration.

Dette Aars sidste Emigrationselskab vil afgaa fra Liverpool den 25de Oktober og sandsynlisvis afrejse fra Kjøbenhavn Fredagen den 17de Oktober.

Indsamlingen.

Folk have i Almindelighed mange underlige og forkerte Anskuelser angaaende de Sidste Dages Helliges Indsamling og der gjøres ofte det Spørgsmaal: kunne Folk ikke tjene Gud og efterleve deres Religion ligesaa vel iblandt deres Venner i deres Fædreland, som at skille sig fra Alt og samles med de Sidste Dages Hellige i Amerika? Svaret til dette Spørgsmaal er ligefremt, Nej. Den Almægtiges Formaal kunne ikke fuldbyrdes paa nogen anden Maade end ved en virkelig Indsamling af hans Folk; ejheller kunde de gamle Profeters Profetier bleve opfyldte, uden at Indsamlingen skete. Esaias forudsagde, at det „skal ske i de sidste Dage, da skal Herrens Huses Bjærg være beredt oven paa Bjærgene og ophøjet over Højene; og alle Hedningerne skulle løbe dertil;" o. s. v. Micha har ogsaa forudsagt dette i næsten de samme Ord, og flere andre Profeter have ligeledes nøjagtigt hentydet dertil i tydelige og gjennemtrængende Ord. Herrens Tjenere i fordums Tider angive som Aarsag til Indsamlingen, at Folket maatte lære Herrens Villie, og have mere Frihed til at rette sig efter hans Bud. Vi se f. Eks. i den angivne Profeti, at Profeten sagde endvidere: „og Mange skulle komme og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjærg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier."

Nogle have tænkt og endogsaa sagt, at disse Profetier hentydede kun til Jøderne, og havde Hensyn til den Tid, da Frelseren kom paa Jorden. Dette kunde dog umuligt være Tilfældet, da der paa den Tid i Følge Historien ikke vare mange Folkeslag og Regjeringer paa Jorden; for det romerske Rige var den herskende Magt i den kjendte Verden. Desforuden profeterede Frelseren selv om det jødiske Folks Adspredelse blandt alle Folkeslag, fordi det forkastede ham.

Saaledes begyndte den store Adspredelse, der skulde gjøre en Indsamlings Husholdning nødvendig for Juda i de „sidste Dage". Forudsigelsen kan ejheller hentyde alene til Jøderne, for Esaias siger: „Og det skal ske paa den Dag, at Hedningerne skulle spørge efter Isai Rod, der staar som et Banner for Folkene; og hans Hvilested skal være Herlighed". Paa et andet Sted siger han, at dette Banner skal være ophøjet over Højene. Frelseren sagde ogsaa, at i de sidste Dage skulde der være stor Trængsel, Sorg, Krig, Hungersnød, Pest og Jordskjælv, o. s. v., og Johannes, Aabenbareren, viser os den eneste Maade at undkomme fra disse Plager: „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulde blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager". Aab. 18, 4.

Nogle have antaget, at de Sidste Dages Hellige have prædiket Indsamling eller Emigration som et Lokkemiddel for at faa Folk til at forene sig med Kirken, for at de kunde forbedre deres timelige Kaar og blive rige paa denne Verdens Gods, men dette er ikke Tilfældet. Jesu Kristi Evangelium er en Lære om en Gud, en Tro, en Daab og en Aand, der hviler paa de Oprigtige, og som tilskynder dem til at samle sig tilsammen ud af alle Klasser af Folket, og af alle Nationer, Stammer og Tungemaal. Denne Tro og denne Aand lærer Folket at samles i Zion for Retfærdigheds Skyld; ikke for jordiske Rigdomme, men for at lære om Herrens Veje, og vandre paa hans Stier. De forlade alle de forskjellige modstridende Trosbekjendelser, og verdslige Samfund med deres slette Eksempler og umoralske Levnet, saa at der maa opvokse en Slægt, som vil tilbede vore Fædres Gud og adlyde hans Bud, og som vil tjene Gud og lytte til hans Røst, naar han fra Tid til anden aabenbarer sig fra Himlen; som vil bygge og plante, og indvie deres Formue til hans Navn; og de, som rejse til Zion i nogen anden Hensigt, end den at overvinde deres Egenkjærlighed, samt afkaste deres Traditioner og Daarligheder og tjene Gud paa hans egen bestemte Maade, ville ikke fuldbyrde Herrens Hensigter med Indsamlingen, medmindre de omvende sig. Ligeledes ville de, der samle sig for „Brødets og Fiskenes" Skyld blive skuffede, for Zion vil blive renset og luttret, og Ingen uden de Oprigtige, som af ganske Hjærte ønske at tjene Gud, ville være i Stand til at kunne bestaa. Frelseren sagde, at hvo, som ikke vil forlade Fader, Moder, Hustru og Børn, Hus og Ejendomme for Evangeliet og hans Navns Skyld, er ham ikke værd; og vi indbyde kun dem, som ere villige til at gjøre Opofrelser for Evangeliet, hvilket de have annammet, og som ere bestemte paa at leve ved Troen, hvilken de have annammet, og som, hvis det var nødvendigt, vilde gaa Døden i Møde for Værkets Fremme, saa at de kunde agtes værdige til at møde vor Frelser ved hans anden Tilkommelse og glæde sig med ham i hans Regjering paa Jorden gjennem de tusinde Aar.

(Mill. Star.)

Betragtninger over fritænkeriske Indvendinger.

(Af J. H. W.)

Den største Vildfarelse i Fritænkernes Theorier angaaende Verdens Skabelse ligger i de forfængelige Forudsætninger, hvorpaa de alle ere grundede. De forudsætte, at Theoristen er bekjendt med alle Universets Elementer og Kræfter og med alle de Maader, hvorpaa disse ytre sig. Denne Kundskab maa udstrække sig ikke blot til den nærværende Tidsalder, men til alle forbigangne Tider; ikke blot til denne Verden, men ligeledes til andre paa helt forskjellige Steder og under ganske ukjendte Forholde; hvis ikke, saa maa man anerkjende, at en ukjendt Kraft har havt Indflydelse paa Verdens Skabelse. For Eksempel, en Theori om Verdens Skabelse, der ikke indbefattede Tyngdekraftens Tiltrækning vilde øjensynlig være falsk; men der gives andre Love, hvoriblandt kan nævnes Repulsivkraften, hvis Udeladelse vilde være af lige saa stor Vigtighed. Skeptikere have indset dette og søgt at tydeliggjøre Sagen ved at henføre alle Ting til nogle saa simple Elementer, og alle Kræfter under en almindelig Lov, men herimod aabenbarer Kemien for os hvert Aar nye Grundstoffer og forøger vor Kundskab om Naturens Mangfoldighed. Engang havde man den forfængelige Tanke, at Astronomien vilde sætte os i Stand til at gjøre Rede for alle Universets Kræfters Ytringer, men istedetfor dette, har den aabenbaret Grundstoffer og Kræfter, hvis Beskaffenhed og Sammensætning er ganske ukjendt.

Det er for Eksempel beregnet, at Solens Hede paa dens Overflade er 300,000 Gange større end paa Jordens Overflade. Ved at samle med et Hulspejl nogle saa af Solens Straaler kan man forvandle Guld og Platina til Damp. I Følge dette har man udregnet, at hvis et Vandfald af Is, en Fjerdingvej høj og saa bred som Atlanterhavet, skulde falde paa Solen med en udskudt Kanonkugles Hurtighed, vil det forvandles til Damp ligesaa hurtigt, som det kommer i Berøring med Solens Atmosfære uden i mindste Maade at afkjøle Solens Overflade. Hvorledes holdes denne uhyr Hede vedlige? Det synes, at enhver Opdagelse hidtil, i Stedet for at give os en Forklaring desangaaende, snarere fjærner Udsigten til nogensinde at opnaa en saadan. Dog er Solen den nærmeste Fiksstjerne, den bedst kjendte og den, hvormed vi have mest at skaffe, i Virkeligheden afhænger vort Liv og Helbred paa dens Indflydelse. Dersom nu Fritænkeren ikke kan fortælle os, hvad Solens Substantser ere, eller Beskaffenheden af og Aarsagen til Heden og Lyset, som udstraaler fra den, hvorledes kan han saa formaste sig til at fortælle os, hvorledes denne selvsamme Sol er skabt, og erklære, at den bibelske Beretning derom er falsk? Hvor Lidet kjende vi ikke angaaende de nærmeste Planeter! Ere de dannede af de samme Stoffer som vor Planet? Ere Saturns Ringe faste eller flydende? Har Maanen en Atmosfære? Ere Planeternes Atmosfærer lig vor Jords? Hvad er Aarsagen til Solens Lys og Hede? Disse og mange andre Spørgsmaal prøve Videnskabsmændene at besvare, men dog forblive de i det Hele taget ubesvarede.

Kometerne udgjøre det største Antal af Legemerne henhørende til Solsystemet. Arago siger, at dette indenfor Uranus Bane besøges af syv Millioner. De ere de største Legemer, hvormed vi ere bekjendte; de strække sig over Hundreder

Millioner Mile. De komme Jorden nærmere end nogen af de andre Himmellegemer og undertiden omsvøbe den med deres Haler, og almindelig foraarsage stor Bestyrtelse blandt Jordens Indbyggere; men Beskaffenheden af det gjennemsigtige og lysende Stof, hvoraf de ere sammensatte, er ganske ukjendt. Medens deres Tæthed var ukjendt, dannede de et bekvemt Materiel for Gudsfornægterens Verdens Fabrik, men i den senere Tid er det bevist ved de store Teleskopers Hjælp, at de besidde mindre Tæthed end Røg, thi en Røgsøjle er helt solid i Sammenligning med de tætteste af Kometerne. Stjerner af endogsaa de mindre Størrelser ses tydeligt gjennem deres fasteste Dele, omendskjønt disse Stjerner blive fuldkommen skjulte af en almindelig Taage, naar denne kun naar nogle faa Alen fra Jorden. De ere ejheller faste nok til at kaste en Skygge. Det fremgaar heraf, at de tætteste Skymasser, som svæve i vor Atmosfære, ere solide Legemer i Sammenligning med de luftige og næsten helt aandige Bestandele af en Komets Hale.

Ejheller forstaa Menneskene Lovene, som styre Kometernes Gang. I det at disse nærme sig Solen, komme de under en Indflydelse, som er modsat Tiltrækningskraften. Medens Kometlegemet undertiden farer mod Solen med en Hurtighed, der endogsaa naar en Tredjedel af Lysets, skyde deres Haler sig i den modsatte Retning med en endnu større Hurtighed. Den største Hurtighed, hvormed vi ere bekjendte her paa Jorden, er Lysets Hurtighed, som er en Million Gange større en Kanonkuglens eller 40000 Mile i Sekundet.

Men Fritænkere fortælle os, at Universet er uendeligt og derfor selveksisterende, uafhængig af enhver anden Aarsag. Denne Paastand er væsentlig for deres Anskuelser; men de maa bevise, at dette er en Kjendsgjerning, før de kunne overbevise sig selv og Andre, at Universet ingen Skaber har havt; thi det, som er til af sig selv maa eksistere til enhver Tid og paa ethvert Sted. Det kan let bevises, at Solsystemet har sine Grænser, og fylder ikke Rummets Umaadelighed. Det brede Belte af lysende Skyer, der strækker sig over Himmelen og kaldes Mælkevejen, bestaar af Millioner Stjerner, som ere saa smaa og saa langt borte, at vi ikke kunne se de enkelte Stjerner, men saa talrige, at vi ikke kunne undgaa at se Massens Lys, paa samme Maade som vi i det Fjerne kunne se en Skov uden dog at være i Stand til at se de enkelte Træer. Foruden Mælkevejen findes der mange andre Stjernetaager paa forskjellige Dele af Himmelen, som ogsaa ere en efter en anden ved Teleskopens Hjælp blevne beviste at bestaa af en umaadelig Mængde Stjerner; men udenom disse Stjernetaager kunne vi med det ubevæbnede Øje se den blaa Himmel. Nu er det let at forstaa, at om alle Rummets Regioner vare opfyldte med selvlysende Sole og Planeter, som ere i Stand til at reflektere Lyset, vilde vi slet ikke se noget af den blaa Himmel, med et Ord hele Himlen vilde kun være en uhyre Mælkevej.

Gjennem Teleskopen opdages en uhyre Mængde Stjerner, hvor Øjet uden dens Hjælp ikke kunde se nogen, men dog sees de paa en fuldkommen mørk Baggrund. Men ogsaa i Mælkevejen og de andre Stjernetaager trænger Blikket sig ved Teleskopens Hjælp til fuldkommen mørke Mellemrum, der ere aldeles blottede for Stjerner af endogsaa den allermindste Størrelse. Det vil maaske hjælpe os til at fatte den fulde Betydning af denne Erklæring, naar man erindrer, at med de bedste Teleskoper, som nu ere i Brug,

kan man se enhver Gjenstand paa Maanen; den er saa stor som Deseret Bank. Vi kunne maaske til en vis Grad fatte deres Kraft til at gjennemtrænge Himmelrummet derved, at Lyset, som kan gaa fra San Francisco til London hurtigere end man kan lukke Øjet og aabne det igjen, behøver Aartusinder at naa til Jorden fra de fjærneste Stjerner, som kunne ses gjennem Teleskopen. Dersom et Solsystem som vort eksisterede indenfor denne uhyre Afstand vilde disse Teleskoper visselig aabenbare det. Ved at se gjennem disse Instrumenter føler man paa en slaaende Maade, at ikke alene denne Verden, som udgjør vort jordiske Alt, og hin herlige Sol, som beskinner den, men alle Himmelens Myriader af Sole, Planeter, Maaner og Firmamenter, som det ubevæbnede Øje kan opdage, ere kun som en Haandsfuld Sand paa Strandbredden i Sammenligning med Universets Umaadelighed. Men ved Siden af dette viser sig bestandigt for os saavel Havet som Strandbredden, og de grændseløse Regioner af Mørke og Ensomhed, som strække sig rundt om og langt bort fra disse Tilværelsens Øer.

Naar vi overveje disse mørke Regioners uhyre Omfang, hvorover ingen Lysstraale har trængt sig for Millioner Aar og tillige erindre, at Astronomerne have set helt igjennem Stjernetaagerne, og at disse ikke ere større i Forhold til det uendelige Mørke bag dem, end Gnisterne fra en Skorsten ere mod Himmelens Baggrund, hvorpaa de ses, saa i Stedet for at tro, at Solsystemet er uendeligt, slaaes vi med Forbauselse over dets forholdsvise Ubetydenhed.

Det er ikke muligt at omgaa denne store Kjendsgjerning. Det kan ikke indvendes at maaske der findes Stjerner saa langt borte, at deres Lys endnu ikke har naaet vort Solsystems Grænser, thi der er ingen mulig Afstand over hvilket Lyset ikke har kunnet strække sig gjennem Evighedernes Evighed; men netop det, som er Gudsfornægterne saa magtpaaliggende at bevise, er Stjernernes evige Tilværelse; for hvis de tilstaa, at Stjernerne havde en Begyndelse, saa maa man søge en Aarsag til denne Begyndelse, det vil sige: en Skaber.

Det vil heller ikke svare til Hensigten at sige; at disse mørke Regioner maaske ere opfyldte med mørke Stjerner; thi om det kunde bevises at nogle Stjerner skinne, medens andre ikke gjøre det: hvorfra stammer da denne Forskjel? Forskjellighed er en Virkning, som følgelig maa have en Aarsag. Verdener eksistere derfor ikke som en nødvendig Følge af sig selv, hvor som helst der findes Rum for dem; men maa have havt en forudværende, ydre og overnaturlig Aarsag for deres Tilværelse paa de Steder, hvor de findes. Dette betyder Hensigt — Vilje — Gud.

Høre vi ikke i disse forbausende Fremvisninger af Himmelens ukjendte Kræfter en Røst, der bebreider disse uvidende Theoristers Formastelse, og spørger: „Veed Du Himmelens Skikke? eller kan Du beskikke dens Herredømme paa Jorden? Job. 38, 33. Hvor mange Indflydelser, som hidtil ej ere blevne opdagede af vore grove Sandser, strømme maaske bestandig imod os, indvirkende paa alle vore jordiske Handlinger, og dog, fordi Mennesket har opdaget en eller to af disse Love, have vi troet, at vor Astronomi er fuldendt! Vi have slet ingen Aarsag uden vor egen altfor store Selvtillid til at tro, at Opdagelsen af disse Kræfter har udtømt den uendelige Visdoms Skatte. Fritænkeren spørger: „Giver Bibelen ikke en falsk Beretning, naar den siger, at Universet var skabt for kun seks eller syv tusinde Aar siden?"

Vi svare med at spørge: „Hvor siger Bibelen dette?" „Men," siger vor Modstander, „er ikke det den Lærdom som hyldes af de forskjellige Sekter, og som læres af de forskjellige Bibel-Fortolkere?" Dette er ikke Spørgsmaalet, som netop nu foreligger os. Vi spørge ikke om, hvad Sekterne tro, eller hvad der læres af uinspirerede Lærere; men: Hvad siger Bibelen? Den tillægger stedse Skabelsens Værk den største Ælde: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden." Saa langt fra at formode, at Mennesket var endogsaa tilnærmelsesvis samtidig med Skabelsen, faar menneskelig Formastelse en Irettesættelse i de mærkværdige Ord: „Hvor var Du, der jeg grundfæstede Jorden?" Job 38, 4. I majestætisk Modsætning til den skrøbelige menneskelige Race, ser Moses paa Urtidens Monumenter om Guds evige Tilværelse, og af dem søger han at danne sig et svagt Begreb om Evigheden og synger: „Før Bjærgene bleve til, og Du dannede Jorden og Jorderige; ja, fra Evighed til Evighed er Du Gud." Ps. 90, 2. Selve Ordene „I Begyndelsen" indeholde en udtrykkelig Modsigelse af den Mening, at Skabelsen er kun seks eller syv tusinde Aar gammel. Geologerne have ikke været i Stand til at opfinde et mere passende Udtryk, men have laant netop denne Talemaade af Skriften for dermed at betegne det Punkt, hinsides hvilket den menneskelige Viden ikke har kunnet trænge sig. Dette Udtryk i Bibelens Sprog danner det sidste Forbjerg i den forbigangne Evigheds uendelige Hav, og det er det eneste bestemte Udtryk, hvormed vi kunne betegne den fjærneste Periode af den forbigangne Tid. Det udtrykker ikke et Datum eller Tidspunkt, men en Tidsperiode eller Cyklus. Dødelige kunne blot fatte en Grænselinie: hvor Skabningen fremstaar fra Afgrunden, men Kysten hinsides denne har intet skabt Øje beskuet. Lad saa Geologerne trænge sig saa langt de kunne ned i Jordens Grundvoldes Dybder og fremdrage derfra Beviser paa dens uhyre Ælde, ville vi med urokkelig Tro dog følge dem. Lad Astronomen gjennem sin Teleskop reflektere paa vort forbausede Øje Lyset fra Stjerner, der maaske vare Morgenstjerner paa Jordens Tilværelses første Dag, eller Straaler, der maaske begyndte deres Rejse Millioner Aar før den første Morgen grydede paa vor Planet, ville de kun kaste en hellig Glands over Inspirationens Blade, og give fornyet Skjønhed til dens majestætiske Symbolers Forklaring; men aldrig i dette Liv ville Geologerne gjennemskue dens Hemmeligheds Dyb, ej heller ville Astronomerne naa det Ophøjede af den Begyndelse, som aabenbares paa Bibelens første Side. Der er henført til en Oldtid, som strækker sig langt over menneskelig Beregning i den højtidelige Sætning, som føre de Dødelige helt til det Evige: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden."

Lærdommen, at Jorden blev skabt for en seks, syv Tusinde Aar siden, har sin Oprindelse i munkisk Uvidenhed. Clemens af Alexandria, som levede i det andet Aarhundrede, og Justinus Martyr, som var Apostelen Johannes' Discipel og Ledsager, lære begge, at der var en ubestemt Periode imellem Jordens Skabelse og dens Forberedelse til Opholdssted for Menneskene. De jødiske Rabbier udtrykke sig ogsaa klart med Hensyn til dette Mellemrum.

(Fortsættes.)

Taalmodighed.

Der har her været meget sagt og skrevet om, at Arbejde er et Middel, hvorved man kan erhverve sig Udmærkelse og Velstand, men der er endnu foruden Arbejdslyst en meget nødvendig Egenskab, der altid burde følge med denne herlige Dyd, nemlig Villighed til at vente for Frugten af vort Arbejde. Medens Mange ere villige til at arbejde for det Forgængelige, og til at arbejde paa forskjellige Maader i denne Verdens Affærer, findes der kun Faa som med Flid og Frimodighed arbejde for Guds Riges Fremme med det ene Formaal at udsprede Guds Ære, og saa vente paa at faa den lovede Belønning i hans egen belejlige Tid; der er kun Faa, som se hen til det evige Livs Velsignelser som Belønning for Gjerninger udførte i dette Liv. Naar jeg siger Faa, mener jeg i Modsætning til det store Antal Mennesker af hver Generation, der i deres Vandel ikke bekjende Gud, og søge deres Belønning aldeles af Mennesker. Israeliterne selv maatte lokkes med det Løfte, at de skulde eje deres Fjenders Land, og faa Herredømme over jordiske Ting, for at faa dem til at adlyde de almindeligste Love angaaende at udøve Retfærdighed mod deres Medmennesker. Dette viser Menneskets Skrøbelighed og Utaalmodighed endog i de tidligste Tidsaldre, da Gud vandrede med sine Profeter, og førte sit Folk ved sin underfulde Magt. Moses kunde ikke overtale dem til at antage den høje Lov og i Ydmyghed og Tro at stræbe for de større Løfter, og derfor omkom de i Tusindtal i Ørken, og kun to Personer af dem, der vare blevne udførte af Trældom, levede, til de bleve førte ind i det forjættede Land. Der er her fremvist et vigtigt Princip, der henleder vor Opmærksomhed paa en af Frelserens Lærdomme: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder". Med andre Ord, søger at fremme Guds Værk og Frelsens Plan iblandt Menneskene, og overlad Resultatet til ham, som „skal betale Hver efter hans Gjerninger". Det Eksempel som Frelseren og hans Apostle viste os, var en Fremstilling af dette Princip; de søgte ingen timelig Magt, ingen forgængelig Rigdom. De haabede ikke for Menneskelig Æresbevisning, ejheller frygtede de onde Menneskers Forhaanelser; de havde kun et Formaal for sig selv og sine Medmennesker, nemlig, deres Sjæles Frelse. I dette Øjemed vare de villige til at bruge hver Time af deres begivenhedsfulde Liv; for dette vare de villige til at lade sig hudstryge, og for dette blev deres Blod udgydt af deres Forfølgere. De vare villige til ikke alene at arbejde, men ogsaa at vente, — ja, vente til Alt skulde fuldkommes, vente til Aarhundreders Mørke skulde overskygge Jorden, vente til Andre skulde komme og blive halshuggede for deres Vidnesbyrd om Kristus, vente til det sidste Dages Rige skulde triumfere og fylde hele Jorden med Kundskab om Gud, og indtil Kristus, vor Frelser, som var forhaanet og forkastet, skulde komme i sin Herlighed med sine trofaste Hellige og møde Guds Zion, oprettet paa Jorden ved Guds Kraft. De vente endnu, skjøndt de glæde sig i hans Nærværelse i Himlens Boliger, hvilke han beredte for dem; dog have de den herlige Tid i Vente, da de igjen skulde modtage deres Legemer paa de Retfærdiges Opstandelses Dag, og modtage i en herlig, udødelig Tilstand, den

evige Belønnig for deres gode Gjerninger og retfærdige Vandel her paa Jorden. Da skulle „alle andre Ting tillægges dem;" da skal den højeste Magt, samt Troner og Herredømme gives dem. da skulle de erholde Kroner, hvilke Gud, den retfærdige Dommer, vil give dem; for de ere, som Paulus siger, beredte og henlagte for de Trofaste, som skulle annamme Herrens Herlighed. Da skal de taalmodige Arbejdere i denne Husholdning faa deres evige Belønning, og som Medarvinger med Guds Tjenere i fordums Tid skulle de leve evindeligen og nyde hans Velsignelser, og naar de lige som han have naaet Fuldkommenhedens Maal, skulle de regjere som „Guds Sønner" i al Evighed.

Martyrdød.

New York Blade indeholde den skrækkelige Efterretning, at en Del af de Sidste Dages Helliges Ældster, som den 12te August holdt en Forsamling i Lewis County, Tennesee, bleve angrebne af en Pøbel, der bestod af 25 maskerede Mænd. To Mænd, som søgte at forsvare Ældsterne, bleve øjeblikkelig dræbte, og strax efter dette mødte to af Ældsterne den samme Skjæbne. En af Ældsterne, som undflyede til Skovene, blev forfulgt; men det vides ikke, om han blev indhentet og dræbt eller ikke. Pøbelen fik ogsaa en anden Ældste i deres Vold og tog ham med sig ind i en Skov, hvor det formodes, at han ogsaa er bleven myrdet. Ældsternes Navne gives ikke, men vi frygte for, at den græsselige Nyhed er altfor sand.

Død. Biskop Leonard W. Hardy, som for mange Aar har været Raadgiver til Kirkens præsiderende Biskop, afgik ved Døden sidstledne 31te Juli. Han blev født i Bradford, Essex County Massachusetts, den 31te December 1805 og annammede Evangeliet før han fyldte sit syv og tyvende Aar. Han blev døbt den 2den December 1832 af Ældste Orson Hyde, og siden den Tid har han bestandigt været en standhaftig Troens Forsvarer og har levet et ædelt og følgeværdigt Liv. I 1844 blev han sendt paa Mission til England, hvor han præsiderede over Preston Konference. I 1850 emigrerede han til Utah, og i 1856 beskikkedes han til at være Biskop Hunters første Raadgiver, hvilket Embede han beklædte indtil Biskop Hunters Død, hvorefter han atter valgtes til samme Embede under den nye præsiderende Biskop. Han var en virksom energisk Mand, der arbejdede nidkjært og samvittighedsfuldt for at fremme Herrens Værk og Folkets Vel.

Druknet. Peter Christian Mauritsen, 16 Aar gammel blev den 30te Marts dette Aar skyllet overbord og druknede i Sydhavet paa sin Hjemrejse fra Melbourne i Australien.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.